

ἀδερφέ ; Τονέ βρήκες ; Δέν τονέ βρήκες ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Τονέ βρήκα.
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Καί τί τοῦπε; Καί τί σοῦπε;
 Θά μᾶς τό κάνει ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Ἐγώ νάν του τό πῶ ; Μή χει-
 ρότερα ! Καί πῶς νάν του τό πῶ ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Νά, με τό στόμα σου. Μπαί
 καί μουγάθηκες ; ...Τότε τί τοῦπε ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Νά περάσει ἀπό δω καί θά πε-
 ράσει σέ λίγο...
 Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (χαρούμενα). Θά περάσει ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Καί τί νάν τόν κάνουμε νά
 περάσει ; Νά μᾶς φουσκώσει με τίς ἀερολογίες του ;
 Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ἐερολογίες δ κ. Δήμος ; Τί
 λές, μητέρα ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Ἐερολογίες δ Στρωτός ; Σέ
 καλό σου !...
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Ὅχι τί ; Κουβέντες τετρά-
 παχες καί δουλιὰ τίποτα ! Ἀγία, λόγια ! Καί με τὰ
 λόγια δέ γιομίζει τό στομάχι !...Νά μᾶς κάνει τό ρου-
 σφέτι, νά βρεῖ μιὰ θεσοῦλα καλή γιά τόν Κωστή μας..
 Τώρα μάλιστα πού φτάσανε οἱ ἐκλογές κ' ἔχει τήν
 ἀνάγκη μας...
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ (ξαφνιασμένα). Ἐχει τήν ἀνάγ-
 κη μας ; ...Ἐχει τήν ἀνάγκη μας δ Στρωτός ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Βέβαια. Καλά τονέ δουλεύεις..
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Καί καλά με πλερώνει...
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Ὅσ' !...Πλερωμῆ δά !...
 Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Μά δέν ἔχεις δικίω, μητέρα.
 Η ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΙΝΑ. Σώπα σύ !...Ὀρίστε, μας' !...
 Κ' οἱ σπορές μας τώρα...
 Ο ΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Ἀστρούλα, σῦρε κάμε μου ἕνα
 καφέ, παιδί μου.
 Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ἀμέως, πατέρα (φεύγει).
 (Ἀκολουθεῖ)

ΟΝΕΙΡΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γιά ἕναν ὥραϊο καί νέο ποιητή πού συγρά
 τόν ἀνειφεύτητα πεδαμένο.

Στή δειροστροφάτα πού συνεῖθαγες
 Νά περσιαῖς δλα τὰ βράδια,
 Εἶδα τήν πένθημη κηδεία σου
 Μέσ' ἀπό γίσκιους καί σκοτάδια.

Μαῦρα εἶταν ὄλα, ἀδικοθέριστε,
 Ὅσαν τό χρώμα τῆς ψυχῆς σου,

Πού κλειοῦσε ὄλα τ' ἀλλόκοτα ὄνειρα
 Κ' ὄλους τοὺς πόθους μᾶς ἀβύσσου.

Τὰ δέντρα γέγρνε σὸ πέρασμα
 Στερνά γιά νά σέ προσκυνήσουν
 Καί τὰ κοράκια δέν ἀμέλησαν
 Νά ρθουν νά σέ μοιρολογήσουν.

Κ' ὄλος δ κόσμος πού φαντάστηκες
 Στὰ ξωτικά σου τὰ τραγοῦδια,
 Ἀκοιουθοῦσε τῆ νεκρῆ πομπῆ
 Κρατώντας ἄλγια λουλούδια

Κ' ἀνταμωμένοι εἶταν οἱ γίγαντες
 Μὲ τίς ξανθές τίς ἡλιομάνες,
 Ἄνθρωποι ἀλλόμορφοι καί τέρατα
 Θεοὶ καί νᾶνοι κ' αἰγιπᾶνες.

Καί χίλια πλάσματα ἰσκιόμετωπα,
 Μορφές συμβολικῆς τοῦ Ἀγνώστου,
 Ὅπου σερόσουν, αἰτοφτέρουγε,
 Διπῶντας τὸ κρυμμένο φῶς του.

Καί τῆς γλυκίᾶς σου πότῆς οἱ ἔρωτες
 Χλωμοὶ σάν τὸ φθινόπωρο κ' ἐκείνοι
 Γιά τό φιλί σου τὸ ἄχαρο οὐμάσανε
 Τῆ σκοτινῆ σου κλίση,

Νά πιουν ἄπ' τὰ σβυσμένα χεῖλη σου
 Θανατεροῦ νεροῦ σταλαγματιὰ,
 Ἀποσταμένοι ἀπὸ τό φῶς, γυρεύοντας
 Μ' ἄσβεστο πόθο τῆ στερνῆ βραδιά.

Κ' ἡ Ἀραπίνα ἡ μαύρη Μοῦσα σου
 Πού σοῦχε μάθει νά σφραῖς
 Τὸ ἄγριο γιοργάνι στὰ ρημόσπιτα
 Καί στὰ μνημόρια σὰ βαλμάς,
 Σάν ἀδερφῆ καί σάν ἀγαπητικιά
 Κ' ἀπάνω ἄπ' ὄλα σὰ μητέρα
 Μὲ τὰ μαλλιά λυτὰ σάν ἔρεβος
 Μέσα στὸν ἄπρεμον ἀγέρα,

Τὰ ξόρκια τῆς καί τ' ἀφορέσματα
 Στὴν Πλάση αὐτῆ πού σέ ξεπλάθει
 Ρίχνει, ξεσκίζοντας τὰ στήθη τῆς
 Μὲ φουρκιστὴς ἀγκάθι,

Καί τῶν κοράκιων συνοδεύοντας
 Κραξίς κ' οὐρλιάσματα τῶν σκέλλων,
 Ἄλλοι ! τ' ἀτέλεια τραγοῦδια σου
 Τελιώνει στὴ νυχτιά τῶν θρύλων...
 Πικρίσι, φθινόπωρο 1907.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

"Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τό Ἐξωτερικὸ
 φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τό φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κίοσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια,
 Ἐθν. Τράπεζα Ἰπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιο-
 δρομου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
 ροδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη
 (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα
 «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καί Σακέτου (ἀντικρυ στὴ
 Βουλῆ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
 χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἔργον φιλανθρωπίας.—Οἱ παράδες τῆς στα-
 τιστικῆς—Γιὰ τὴν «Ἀρρωσθε δούλα».—
 Ὁ Μερκούρης.

ΠΑΥΤΗΚΕ ἕνας γέρος κλητήρας τοῦ Ἰουρνεοῦ τῆς
 Δικαιοσύνης, πολὺ γέρος καί πολὺ παλιὸς κλητήρας, ἀπὸ
 πενήντα ἔλακαίρα χρόνια ἔμενε σ' αὐτῆ τῆ θέσῃ καί κατένας
 Ἰουρνεὸς δὲν τὸν κοῦνησε. Καί παύτηκε ἀπὸ τὸν κ. Βοκο-
 τόπουλο, ὅχι γιὰτι κουφάλασε πιά καί δὲν μποροῦσε νά κά-
 νει τὴν ἐπεξεοία του, παρὰ γιὰτι εἶταν ἀνάγκη νὰ διαπισθεῖ ἡ
 θέσῃ καί νὰν τὴν πάρει κάποιος Συριανὸς ψηφοφόρος τοῦ κ.
 Ἰουρνεοῦ.

Τὸ ζήτημα ἤθεε καί στὴ Βουλῆ· μίλησαν κᾶνα δυὸ βου-
 λευτάδες, κ' ὁ κ. Ράλλης κατηγόρησε τὸν Ἰουρνεὸ γι' ἄθρω-
 πο χωρὶς καρδιά, ἀπὸ πῆταξε ἕνα γεροντάκι στυδὸς πέντε
 δρόμους. Τί θαρρεῖτε πῶς ἀπάντησε ὁ κ. Βοκοτόπουλος ; Ἄ-
 κούστε.

— Δὲν τὸν ἄφισα ἀπροστάτευτο, εἶπε, μὰ τὸν τοποθ-
 τησα σ' ἄλλη θέσῃ.

— Καί σὲ ποιὰ θέσῃ ; τόνε ρωτᾶει ὁ κ. Ράλλης.

— Νά, χάριν φιλανθρωπίας θὰ μισθοδοτεῖται ἀπὸ
 τὴν πλίστων τὴν προσωρισμένῃν διὰ τὴν στατιστικὴν !
 Καταλαβαίνετε ; Ὑπάρχει κάποιον κοντύλι γιά ὀρισμένο
 σκοπὸ στὰ χέρια τοῦ Ἰουρνεοῦ, καί τὸ κοντύλι αὐτὸ ἄντι
 νὰ ξοδιάζεται ἐκεῖ πού πρέπει, χρησιμοποιεῖ γιά νά μπαλῶνε
 τίς κοματικὲς του ἀνάγκες ὁ κ. Βοκοτόπουλος. Καί τὸ μο-
 λογαεῖ μπροστὰ στὴ Βουλῆ, δηλ. μπροστὰ στὸ Ἔθνος, με τό-
 ση ἀδιαντροπία.

*

ΣΤΑ παραπάνω μπορεῖ κανεὶς νά προσθεῖ καί τούτ'
 στὸ ζήτημα τῆς Στατιστικῆς εἵμαστε πίσω, πολὺ πίσω, κ'
 ὄλοι τὸ φωνάζουν πῶς μᾶς χρειάζεται ἡ Στατιστικὴ κ' ὅ-
 λοι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τρυμπακύνανε πῶς δὲ μᾶς περισ-
 σεύουν παράδες νὰν τοὺς ξοδιάζουμε γιά τέτοιες πολυτέλειες.

Καμμιά ἀπάντηση·
 «Τίς εἶ ; τίς εἶ ;»
 Τὰ κλαδιά ἀνταρεῦνται, μεγάλος σάλαγος τα-
 ράζει τό σκοτάδι.
 «Ἐρχονται ἄπάνω μας», φωνάζει κάποιος ἀπὸ
 τοὺς δεκάξῃ.
 Μπαίμ, μπούμ ! Διπλώνει ὁ θόρυβος, σκορπῶν.
 τρίζουν, τσακίζονται κλαδιά, κατακυλοῦν λιθάρια
 στὸν γκρεμὸ, βροντᾶνε.
 Τοῦρκοὶ θάταν κ' ἔφυγαν, σάν ἔκουσαν τουφέ-
 κια. Ἀνάσκαν τὰ παλικάρια, σηκώθηκαν. Μὰ τώ-
 ρα ποῖός τρηθεῖ μπροστὰ, ἀλλὰ καί ποῖός τὸ πρω-
 τολεῖ τό : Πᾶμε πίσω !
 «Σταθῆτε, δὲν ἀκούτ' ἐκεῖ ;
 «Σὰ βογγητό.»
 «Κ' ἐμένα πρὶν μοῦ φάνηκε πῶς καίτι ἔπεσε μετ'
 τό τουφέκι.
 Ὁ ἕνας ντράπηκε τὸν ἄλλον καί προχώρησαν
 σὸ μονοπάτι.
 Φτωχὸ γελᾶδι, ἀγία ἄς μείνη ἡ θύμησή σου. Τώ-
 ρα μαντεύουν τὰ παλικάρια πού θάπεσαν κ' οἱ του-
 φεικὲς πού τοὺς ἐτρόμαξαν πρωτῆτερα μετ' ὀ λαγ-
 κᾶδι. Ποῖός ἔριξε ; ἕνας τὸν ἄλλο ἀναρωτᾶ, μὰ
 ποῖός τὸ λείει ; κ' ἐκείνοι πῶριξαν, τὸ ξέρον κ' οἱ

ἴδιοι τάχα ;
 Σοφτάδες ! Σοφτάδες ! ἀκούει πάντα πίσω τῆ
 χλευαστικῆ φωνῆ τοῦ Βουλοδήμου ὁ Παῦλος Γέρα-
 κας, φεύγοντας με σκυρτὸ κεφάλι στῆς νυχτός τὸ
 σκότος. Ἀλλὰ τὸ σκότος ἔρχισε νάριωνῃ κ' ὁ δρό-
 μος τῶν παλικαριῶν μετ' τὴν τραχειά ἔρημιὰ δὲ
 βρῖσκε τὸ τέλος. Ὀρνίθια αὐτιάζονταν, μὰ κατοικία
 ἀνθρώπινη δὲν ἀπαντοῦσαν ἕνα ἔρμολῆσι κάπου πέ-
 ρασαν, ἀλλὰ κ' αὐτὸ χωρὶς καντύλι κ' ὁ μύλος πού
 σταμάτησαν, σὲ μιὰ ἄγρια λαγκαδιὰ, κλειστὸς κ' ἐ-
 κεῖνος, ρημαγμένος βογγᾶει θλιμμένα τὸ νερό, ἡ
 φτερωτῆ δὲν ἀναδεύει. Βουβὴ ἔρημιὰ ἀπέραντη σ' ὄ-
 λον τὸν τόπο.
 Ἐάφνω σκιά ξεχώρισε ἕνας τοῦς σὸ θάμπογά-
 ρμα· ἄνθρωπος εἶταν κ' ἔφευγε. Ἐ, πατριώτη,
 τοῦρκος, φάντασμα, ὄ, τι κ' ἔν εἶσαι, στάσου !
 «Τί θέλετε ;»
 «Τὸ δρόμο νά μᾶς δείξετε στὴ Στρεβίνα.»
 «Στρεβίνα δὲν γυρεύετε ; θὰ φτάσουν κεῖ πρὶν ἄπ'
 τ' ἕσας οἱ τοῦρκοι.
 «Τί ; Τοῦρκοὶ ; πού εἶν' οἱ τοῦρκοὶ ; Τί ἔγινε ;
 Πές, τί ξέρεις ;»
 «Νά, πλάκωσαν, τσοῦζουν φωτιά, ἄλλοι καί τρι-
 σαλλοὶ μᾶς τοὺς ῥαγιαδες.»

«Γλήγορα, δείξε μᾶς τὸ δρόμο στὴ Στρεβίνα.»
 «Στρεβίνα δὲν ; Ἐδῶ σ' ἐστὸν Ἀγιωάννη. Μὴ
 στέκεστε, σῦρε νά σμίζετε τὸ στρατὸ πού φεύγει.»
 «Στὸ δρόμο βγάλε μᾶς !»
 «Πᾶω νά γλυτώσω τὰ γελᾶδι, ὁρὲ, νὰ τὰ λακ-
 κίσω στὰ ρουμάνια.»
 «Γλύτωσε πρώτα ἐμᾶς.»
 «Ἄμᾶν, βρέ παλικάρια !»
 Ἡ κᾶνα τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Παύλου γυάλισε μετ'
 τὸ θάμπωμα· τὸν τοῦρκο ἔφευγε ὁ ραγιας, τοῦ ἀν-
 τάρτη ἔγινε δὲηγός, πού ἔφευγε κ' αὐτὸς τὸν τοῦρ-
 κο. Φτερά ἔκαμν τὰ δεκαπτά ζευγάρια πόδια. Τα-
 ρούχι δὲ βαροῦσε πιά, μπότα δὲν ἔσφιγγε. μετ' τὰ
 ρουμάνια σκόρπιζαν τᾶχρηστα πιά φουσεῖα. Χᾶρα-
 ζε ἡ αὐγῆ, ἄμορφη αὐγῆ στὴν ὁμορφιά τῆς Ἡπει-
 ρος, ὅταν ὁ Παῦλος κ' οἱ συντρόφοι τοῦ ἐπίρναγαν
 τὸ ξύλινο γιοφύρι τοῦ παταμοῦ, πού τοὺς ἔκοθε παν-
 τοῦ τὸ δρόμο ὄλη τὴ νύχτα. Τάηδόνια κελαδοῦν
 κ' ἔδῶ, μὰ ποῖός τᾶκούει τᾶηδόνια !
 Τρεῖς ὠρες ἔστεκε σὸ πῶδι ἐκεῖ ἕνας λόχος·
 περιμένε ἕναν ἄλλον ἀπὸ τὰ βουνά, μαζὶ νά ὑποχω-
 ρήσουν. Ἄπ' τὰ μεσάνυχτα τὸν εἰδοποίησαν, ἦθε
 ἡ αὐγῆ κ' αὐτὸς ἀκόμα δὲν ἔφάνη. Μὲ βία κρατοῦ-
 σε ὁ ἀξιωματικὸς τὸ λοχαγὸ του, πού ἤθελε νά μὴ

